

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216221482
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4216221482.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. Advokátska kancelária Remedium legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti povinnej: V. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., V. XXX/XX, o vymoženie 216,82 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 22. augusta 2018 č. k. 5Er/1568/2016-29 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. (EX 17049/16) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 243h ods. 1 prvej vety zák. č. 233/1995 Z. z. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 prvej vety, § 44 ods. 3 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017, § 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. Zákon o spotrebiteľských úveroch (ďalej len Zákon o spotrebiteľských úveroch), § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej len Zákon o úveroch a pôžičkách), § 39, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 73 ods. 3 zák. č. 335/2014 Z. z. Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní). Uviedol, že oprávnený sa zápisnicou spísanou u súdneho exekútora dňa 02. 11. 2016 domáhal vykonania exekúcie na vymoženie pohľadávky voči povinnej vo výške 216,82 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, sp. zn. SRSAspA 02245/16 zo dňa 11. 05. 2016 vydaného rozhodcom Mgr. Richardom Mošaťom, LL.M. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 19. 12. 2016 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Oprávnený reagoval na výzvu súdu prvej inštancie zo dňa 29. 06. 2017 a predložil zmluvu o pôžičke č. 8112841420 zo dňa 24. 11. 2008 uzavretú medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s., (predchodca oprávneného) a povinnou, všeobecné obchodné podmienky, dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 24. 09. 2013, výzvu na označenie stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 16. 09. 2015, oznámenie o výbere stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 02. 12. 2015, pokus o zmier zo dňa 02. 12. 2015, zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 03. 2013 uzavretú medzi Consumer Finance Holding, a. s. a EOS KSI Slovensko, s. r. o., ako aj rozhodcovskú zmluvu zo dňa 24. 09. 2013 uzavretú medzi oprávneným a povinnou. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zákonné ustanovenie § 44 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku ukladalo povinnosť súdu prvej inštancie ako exekučnému súdu pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súladom so zákonom bolo potrebné chápať nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj jeho materiálnu vykonateľnosť. Predmetné ustanovenie priznávalo exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z

hľadiska hmotného práva. Súd v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, vždy povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky v § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, a to aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a ak exekučný súd dospel k záveru, že nie je splnená čo i len jedna podmienka z vyššie uvedených, žiadosť o udelenie poverenia musel zamietnuť. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie ako prvé skúmal, či zmluva o pôžičke, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok a dohoda o uznaní záväzku majú spotrebiteľský charakter a či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. V predmetnej rozhodcovskej zmluve sa zmluvné strany v čl. 3 bod 1 dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzatvorenej pod zhodným číslom spisu ako je uvedené v záhlaví tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde: rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku: rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných pravidiel Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). V článku 3 bod 2 sa zmluvné strany dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 3.1 tohto článku zmluvy na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy: ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu. Súd prvej inštancie mal zato, že vyššie uvedená zmluva o pôžičke ako aj dohoda o uznaní záväzku založili záväzkovo právny vzťah medzi oprávneným (resp. právnych predchodcom oprávneného), ktorý pri ich uzatváraní konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a povinnou, ktorá pri ich uzatváraní nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Oprávnený teda pri uzatváraní predmetných zmlúv vystupoval z pozície dodávateľa a povinná z pozície spotrebiteľa. V zmysle toho súd prvej inštancie došiel k nespornému záveru, že predmetný založený záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinnou je záväzkový vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý je potrebné posudzovať v kontexte ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd prvej inštancie skúmal či spotrebiteľské rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy. Uviedol, že rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej písomnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve, ktorá musí mať písomnú formu inak je neplatná, pričom písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva resp. doložka obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení v zmysle § 3 a 4 Zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie poukazujúc na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR skonštatoval, že exekučný súd bol oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, pričom skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy resp. doložky súdy v exekučnom konaní nepreskúmavajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona t. j. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. či daný exekučný titul nie je vydaný v rozpore so zákonom. Význam takéhoto prieskumu tkvel v tom, že ak exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúc žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti. Rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci ako exekučný titul vydaný v rozpore so zákonom ak rozhodcovská zmluva zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu bola uzavretá neplatne (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10. 10. 2012 sp. zn. 6 Cdo 105/2011, sp. zn. 3 Cdo 122/2011, sp. zn. 3 Cdo /146/2011). Súd prvej inštancie bol názoru, že v danom prípade nie je možné formuláciu rozhodcovskej zmluvy považovať za platnú rozhodcovskú zmluvu. Takto formulovaná rozhodcovská zmluva podľa názoru súdu prvej inštancie spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Spotrebiteľovi bola v danom prípade fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, keď by oprávneným bola podaná žaloba

na rozhodcovský súd. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžadoval individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Predtlačené poučenie oprávneného v rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie nepovažoval za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. Oprávnený si tak v tomto smere dôkazné bremeno nespĺnil. Z celkového formátu rozhodcovskej zmluvy (vo forme tlačiva), mal súd prvej inštancie zato, že ide o rovnaký typ zmluvy, aký veriteľ používal pri poskytovaní úverov fyzickým osobám. Predmetná rozhodcovská zmluva bola veriteľom vopred pripravená pre veľký počet dlžníkov, ktorí pri ich uzatváraní nemohli ovplyvniť ich obsah a zmluvné dojednania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi oprávneným a povinnou bola typizovanou, štandardnou zmluvou, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, v ktorých je obvyklé, že spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť jej obsah. Podľa súdu prvej inštancie bol kvalifikačným záverom o tom, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo bol aj predmetný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom ak má byť právom akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Nakoľko tieto podmienky podľa súdu prvej inštancie neboli splnené a povinná nemala možnosť ovplyvniť obsah zmluvy o pôžičke, dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ako ani rozhodcovskej zmluvy, nebolo možné považovať rozhodcovskú zmluvu za zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy potom bolo, že povinná v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu strácala právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Rozhodcovskú zmluvu preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v závere skonštatoval, že ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok nebol vykonateľný resp. spôsobilý exekučný titul. Pri preskúmaní toho či ide o spôsobilý exekučný titul sa súd prvej inštancie zaoberal najmä otázkou, či bol predložený rozhodcovský rozsudok vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie resp. či išlo o rozhodnutie vykonateľné s formálnej i materiálnej stránky. S poukazom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie zistil, že sa jednalo o nespôsobilý exekučný titul, pretože ho vydal orgán, ktorému neprislúchala právomoc na jeho vydanie. S poukazom na vyššie uvedené, z dôvodu nespĺnenia podmienok podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že sa podrobil všetkým legislatívnym zmenám a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy s povinnou postupoval prísne podľa právnymi predpismi vymedzených pravidiel, ako aj v súlade s rozhodovacou činnosťou exekučných súdov. Oprávnený zastal názor, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje zdôvodnenie, prečo skutočnosť, že rozhodcovská zmluva je uzavretá vo formulárovej podobe je pre súd neprijateľné. Takýmto výkladom by totiž boli neplatné aj všetky zmluvy, ktoré hromadne využívajú štátne aj neštátne energetické podniky, bankové inštitúcie a pod., keďže tieto rovnako používajú predpripravenú zmluvnú dokumentáciu. Napriek tomu, že v čase podpisu predmetnej rozhodcovskej zmluvy nebolo účinné ustanovenie § 3 ZSRK, táto bola uzatvorená na samostatnom dokumente a bola tak obsahovo ako aj formálne oddelená od dohody o uznaní záväzku. Povinná rozhodcovskú zmluvu podpísala sama a dobrovoľne. Listina s názvom rozhodcovská zmluva neobsahovala žiadne iné dojednania okrem rozhodcovskej zmluvy. To znamená, že spotrebiteľ ju mohol odmietnuť, čím by zároveň neodmietol žiadne iné zmluvné ustanovenia, keďže sa v danej rozhodcovskej zmluve nenachádzali. Oprávnený uviedol do pozornosti, že rozhodcovská zmluva a dohoda o uznaní záväzku boli povinnej doručované na adresu jej bydliska. To podľa oprávneného znamenalo, že povinná mala nielen dostatok času na preštudovanie dokumentov, ale aj na prípadné predloženie týchto dokumentov na posúdenie či už právnikovi alebo Centru právnej pomoci alebo niektorému zo spotrebiteľských združení na ochranu spotrebiteľa. Oprávnený tiež poukázal na skutočnosť, že zmluva, na základe ktorej boli povinnej poskytnuté finančné prostriedky bola uzatvorená dňa 24. 11. 2008, pričom rozhodcovská zmluva bola uzatvorená dňa 24. 09. 2013, teda po viac ako štyroch rokoch od poskytnutia finančných prostriedkov. Oprávnený dal do pozornosti, že povinná mala nielen možnosť predmetnú rozhodcovskú zmluvu nepodpísať, ale v zmysle bodu 3.3. rozhodcovskej zmluvy mohla od nej bez udania dôvodu odstúpiť. Povinná k podpisu predmetnej

rozhodcovskej zmluvy nebola žiadnym spôsobom nútená. Rozsah a text rozhodcovskej zmluvy neboli ani tak rozsiahly, ani tak zložitý, aby jej obsahu nemohla porozumieť. Rozhodcovská zmluva bola podľa názoru oprávneného formulovaná alternatívne, teda dávala zmluvným stranám na výber, na ktorý rozhodcovský, resp. všeobecný súd sa v prípade sporu obráti. Možnosť výberu mal nielen dodávateľ, ale aj spotrebiteľ. Úvahu súdu prvej inštancie o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy v predloženej znení považoval oprávnený za absurdnú. V súvislosti s úvahami súdu o tom, že rozhodcovská zmluva núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, oprávnený poukázal na ustanovenie § 3 ods. 6 ZSRK, v zmysle ktorého spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd. Uvedené len potvrdzovalo, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rozhodnutie exekučného súdu je arbitrárne bez akéhokoľvek racionálneho odôvodnenia, nakoľko v predmetnom prípade bola rozhodcovská zmluva uzatvorená na samostatnom dokumente, vo veci rozhodoval spotrebiteľský rozhodcovský súd, ktorý splnil podmienky na udelenie licencie podľa ustanovení ZSRK. V predmetnom konaní oprávnený splnil všetky zákonné náležitosti a napriek tomu súd prvej inštancie hľadal dôvody na neudelenie poverenia na výkon exekúcie. Poukázal na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. 07. 2018 sp. zn. 41CoSr/6/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. 12. 2017 sp. zn. 2CoE/173/2017, Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 01. 2016 sp. zn. 9CoE/265/2015, Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. 06. 2017 č. k. 6CoE/17/2017-41, Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. 12. 2017 č. k. 8CoE/58/2017-43, zo dňa 25. 08. 2017 sp. zn. 8CoE/39/2017 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. 09. 2011 sp. zn. 3 M Cdo 11/2010. Oprávnený uviedol, že mu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prislúcha právo, aby vecne príslušný (exekučný) súd priznal jeho nároku ochranu spôsobom a v rozsahu, aký ustanovuje zákon. Rozhodnutie súdu prvej inštancie oprávnený označil za nepresvedčivé, bez jasnej a zrozumiteľnej úvahy súdu pri aplikácii relevantných ustanovení právnych predpisov na konkrétny právny vzťah, ktorý by mal oporu v skutkovom stave vyplývajúcom zo súdneho spisu. Uzavrel, že z odôvodnenia uznesenia vyplýva len to, že jediným porušením povinnosti na strane oprávneného malo byť už len uzatvorenie samotnej rozhodcovskej zmluvy, ku ktorému došlo v súlade so zákonmi Slovenskej republiky a právom Európskej únie.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj len ako „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 02. 11. 2016, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, IČO: 45744971, sp. zn. SRSAspA 02245/16 zo dňa 11. 05. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. 09. 2016 a vykonateľnosť dňa 16. 09. 2016. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 19. 12. 2016 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom. Po výzve súdu prvej inštancie oprávnený doplnil úverovú zmluvu č. 8112841420, uzatvorenú medzi právnym predchodcom oprávneného - Consumer Finance Holding, a. s. a povinnou dňa 24. 11. 2008, úverové zmluvné podmienky, dohodu o uznaní záväzku zo dňa 24. 09. 2013, rozhodcovskú zmluvu č. 2766752 zo dňa 24. 09. 2013, výzvu na označenie stáleho rozhodcovského súdu, upozornenie na výšku nesplatennej pohľadávky a výzva na jej úhradu, výzva na označenie stáleho rozhodcovského súdu, oznámenie o výbere stáleho rozhodcovského súdu, pokus o zmier a zmluvu o postúpení pohľadávok. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákona aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne vec po právnej stránke posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

9. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

10. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

11. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

12. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy,

prislúcha mu právo vyvodíť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

13. Nemožno preto konštatovať, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvavej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

14. V súvislosti s rozhodcovskou zmluvou treba uviesť, že rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je neplatná, nakoľko celkom zjavne svojím obsahom a účelom sa prieči dobrým mravom. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá s fyzickou osobou - nepodnikateľom, nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Keďže spotrebiteľ nemal možnosť tento výber ovplyvniť, bol pre vybraný rozhodcovský súd zdrojom príjmov, a preto bola namiesto obava, do akej miery je potom takéto rozhodcovské konanie objektívne, čo sa jednoznačne objavilo aj v nedostatočnej ochrane spotrebiteľa a priznaní práv, na ktoré oprávnený v zmysle spotrebiteľských predpisov nemal nárok. Uvedená rozhodcovská zmluva bola uzavretá v typizovanej formulárovej podobe, oprávnený ju predkladal povinnej v predtlačí, dopĺňali sa len údaje o povinnej osobe ako meno, adresa a rodné číslo/dátum narodenia. Navyše bolo potrebné v tomto ohľade vidieť aj určité obchádzanie zákona, pretože v takejto forme rozhodcovskú zmluvu nemožno hodnotiť ako rozhodcovskú doložku a podrobovať ju súdnej kontrole, pričom bolo už viackrát judikované, že rozhodcovská doložka v rovnakom znení je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd navyše zastáva názor, že už samotná forma, v akej je rozhodcovská zmluva napísaná - a to ťažko čitateľným husto popísaným textom - už sama osebe podstatne sťažuje riadne oboznámenie sa spotrebiteľa s obsahom dojednaní v takomto texte obsiahnutými. Oprávnený potom mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný na konanie. Spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Odvolací súd v tomto smere zastáva názor, že o nekalú zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ má podľa nej možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym všeobecným súdom, ale ak by sa podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa a jeho slobodnú voľbu o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy je potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda povinnému, a to podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v príslušnom znení. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnej zmluve, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani šťastí) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

15. V súvislosti s argumentáciou oprávneného, že k uzatvoreniu spornej rozhodcovskej zmluvy prišlo až po takmer štyroch rokoch od poskytnutia finančných prostriedkov, odvolací súd poznamenáva, že rozhodujúca je skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola podpísaná v rovnaký deň, ako dohoda o uznaní záväzku, t. j. dňa 24. 09. 2013, od ktorej ďalej oprávnený odvodzuje svoj nárok voči povinnému. Uvedená dohoda je tlačivo, ktoré obsahuje uznanie záväzku, čo súd považoval za nejasné, zavádzajúce a nezrozumiteľné pre spotrebiteľa, a podpísaním takéhoto tlačiva si zhoršil spotrebiteľ svoje postavenie, nakoľko uzatvorenie takejto dohody privodí spotrebiteľovi značnú ujmu. Text uznania záväzku a údaje, ktoré sú uvádzané v dohode už boli vopred pripravené, napísané a oprávnenému išlo predovšetkým o to, aby povinný podpísal uznanie záväzku. Text dohody o uznaní záväzku oprávnený ako veriteľ vopred pripravil pre povinného ako dlžníka a povinný nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi, keď neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti. Oprávneným boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie

premlčaného záväzku. Samotné umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu a o vedomosti jeho následkov v článku 2 dohody svedčí tomu, že zo strany oprávneného došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k povinnému ako spotrebiteľovi, ktorý predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno očakávať od dodávateľa, pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúc čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v oblasti jeho činnosti. Ustanovenia na ochranu spotrebiteľa je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo zo strany oprávneného k nekalej obchodnej praxi.

16. V závere odvolací súd poznamenáva, pokiaľ ide o argumentáciu oprávneného, že povinná mohla od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť v zmysle bodu 3.3. rozhodcovskej zmluvy, avšak tak neurobila, od zmluvy možno odstúpiť len v prípade, ak je platná. Od absolútne neplatnej zmluvy sa odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná, nie sú splnené zákonné podmienky na dodatočné zrušenie zmluvy.

17. V nadväznosti na poukaz oprávneného na rozhodnutie senátu 9Co vo veci sp. zn. 9Co/265/2015 odvolací súd udáva, že rozhodnutie v danej právnej veci vychádzalo z iného skutkového stavu veci v tom, že povinný v ním vyplnenom dotazníku svojou vôľou vyjadril, že rozhodcovskú zmluvu chce uzavrieť, ako i to, že v prípade nesplnenia záväzku je ochotný sa podrobiť rozhodcovskému konaniu.

18. Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).